

Πειραιῶς. Ἀνατρέξας δ' εἰς τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν» τοῦ κ. Πολίτου ἀνέγνων ἐν λέξει Ἀλαί, ὅτι οὕτω καλεῖται «κατὰ τὴν κοινῶς παραδεδεγμένην γνῶμην» ἡ παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηῶν Πειραιῶς ἐσχοῦ τῶ μεγάλῳ λιμένι Πειραιῶς, ἥτις κατὰ τὸ πλείστον πληλόχωτος οὕσα πρότερον ἀνεκαθάρθη «καὶ ἐπλατύνθη ἐπ' ἐσχάτων.» Ἀλλ' ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ πειραιικοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος Ἀπόλλωνος ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς σημειοῖ ὅτι παρ' οὐδενὶ τῶν συγγραφέων εὐρίσκεται ἡ ὀνομασία Ἀλῶν λιμὴν, καὶ ὅτι Ἀλῶν λιμὴν οὐδεὶς ποτε ὑπῆρξεν ἐν Πειραιεῖ καὶ τοῦ ὀνόματος ἄτοπος χρῆσις γίνεται, ὁ δὲ νῦν καλούμενος Ἀλῶν λιμὴν ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Κωφὸς λιμὴν. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ πληροφορήσῃτε, εἰ δυνατόν, πόθεν ἐπεκράτησεν ἡ ἄτοπος αὕτη χρῆσις ἀνυπάρχοντος ὀνομασίας πρὸς δῆλωσην λιμένος, ἄλλο ἔχοντος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὄνομα;

Πειραιώτης.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἡ ὀνομασία Ἀλῶν λιμὴν δὲν εἶνε τὸσον ἄτοπος, ὅσον παρίσταται. Ἀγνοοῦμεν δὲ πῶς διέφυγε τὴν ὀξυδερκίαν τοῦ πολυμαθεστάτου κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ, ὅτι τὸ ὄνομα Ἀλαί κεῖται παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. Β' δ', 4 «εἰς τὸν ἐν Ἀλαίς πηλόν»), ταύτας δὲ τὰς Ἀλάς οἱ πλείστοι τῶν περὶ τὴν τοπογραφίαν τῆς Ἀττικῆς ἀσχοληθέντων μετὰ λόγου τοποθετοῦσιν εἰς τὸν παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μυχὸν τοῦ λιμένος Πειραιῶς, ὅστις διὰ τοῦτο ἀνέλαβε τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν «Λιμὴν τῶν Ἀλῶν». Κωφὸς δὲ λιμὴν ἐκαλεῖτο οὐχὶ οὗτος, ἀλλ' ὁ ὅπισθεν τῆς Ἡετιωνείας (ὁ νῦν Κρεμμυδαροῦ), ὃς ἐπαρκῶς κατεδείχθη ὑπὸ τῶν πραγματευθέντων εἰδικῶς περὶ τῶν λιμένων τοῦ Πειραιῶς. Σ τ. Δ.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μικρῷ φίλῳ, Αἰγίνῳ. Ὅταν μεγαλώσετε τότε ἡμπορεῖτε νὰ γράψετε καὶ σεῖς εἰς τὴν Ἑστίαν στίχους, τὴν νὰ διαβάζετε τοὺς στίχους τοῦ γράφουσι ἐμεῖς. Ἀφοῦ θέλετε δημῳδῶ ποιήσιν, ζητήσατε τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν δημοτῶν ᾠδῶν τῆς Ἡπείρου ἀπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου Ἑστίας· ὀλίγα ἀντίτυπα μένουσι καὶ τιμῶνται πρὸς 10 δρ.

κ. Κ. Μ. Σύρον. Ἡ πρώτη ἐπιστολή σας ληφθεῖσα ἀσφαλῶς εἶχε δοθῇ ἐγκαιρως τῷ κ. Γ. Καδ. — Οἱ τόμοι τῆς Ἑστίας, πλην τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους, δὲν πωλοῦνται μετὰ τοῦ Δελτίου. Τιμὴ ἐκάστου φύλλου τοῦ Δελτίου λ. 10.

κ. κ. Ν. Δ. Ἀλεξάνδρειαν. — Η. Κ. Βομβάνη — Π. Δ. Κυδωνίας. — Κ. Ρ. Πόρτ-Σαῖτ. Ἀπεστείλαμεν τὰ φύλλα εἰς τοὺς ὑφ' ὑμῶν ἐγγραφέντας νέους συνδρομητάς. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φιλικὰς φροντίδας.

κ. κ. Α. Κ. Πάτρας. — Σ. Κ. Λευκίμην. — Χ. Δ. Λάρισαν. — Χ. Χ. Μάδρον. — Ι. Δ. Κ. Ἐφeson. — Μ. Χ. Ἀργίριον. Τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν ὑμῖν.

κ. Δ. Β. Παρίσιους. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν γράφομεν ἰδιαίτερος.

κ. Α. Γ. Παρίσιους. Ἀπαντῶμεν ἰδιαίτερος.

κ. Α. Γρ. Breslau. Εὐχαριστοῦμεν ἐν τῷ συνόλῳ δὲν εἶνε κακοὶ οἱ στίχοι, ἀλλ' ἔχουν κατὰ τὴν τὴν ἀξίαν καὶ ἄξιστον. Ἐν τούτοις μαρτυροῦν ποιητικὸν τάλαντον, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ πολλαπλασιασθῇ διὰ καλῆς χρήσεως. Μὴ χάμνητε κατὰχρησιν συνιζήσεων, μὴ περιεσάγετε χάριν τῶν μέτρων ἢ τῆς ὁμοκαταληξίας λέξεις αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε εἰς τὸν τόπον των, διατηρεῖτε παντοῦ τὸ λεπτὸν αἰσθημα τῆς γλώσσης ὅπερ διακρίνει τοὺς πλείστοις στίχους σας. Οἱ σταλέντες στίχοι δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι δημοσιεύσεως ἐν τῇ Ἑστίᾳ, οὕτε ἐδόθησαν εἰς ἄλλην καθημερινὴν ἐφημερίδα, ἥτις δὲν θὰ εἶχε κα-

νένα λόγον νὰ τοὺς δημοσιεύσῃ. Εἰς μικροτέρας ἐπιβολῆς θέματα ἴσως θὰ εἴσθε εὐτυχέστερος, δοκιμάσετε.

κ. Κ. Μ. Σύρον. Δυστυχῶς ὄχι.

κ. Β. Καζ. Ἐνταῦθα. Παιδαριῶδες στιχοῦργημα.

Ἐνδιαφερομένῳ, Ληξούριον. Κανεὶς λόγος δὲν ἔγινε περὶ ἀναβολῆς.

κ. Γ. Σ. Δ. Κ]πολιν. Τινὰ θὰ δημοσιευθοῦν κατ' ἐκλογὴν.

κ. Π. Β. Ἀργοστόλιον. Ἐλήφθησαν τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν ὑμῖν.

κκ. Ι. Κ. Ἰθάκην. — Δ. Λ. Ληξούριον — Αἰδ. Β. Μ. Α. Τήνον. Ἐλήφθησαν σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Ἀρε. Λεῖ. Ἐνταῦθα. Ἰδοὺ τί γράφει περὶ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων ὁ πολὺς ῥέναν ἐν τῇ τρυφερωτάτῃ Ἑμῶν Κοζέλις, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἐν τῷ Supplément littéraire τοῦ Figaro (29. Μαρτίου 1890) : «Ἐπὶ τῶν γυμνῶν σωμάτων τῶν ἀρχαίων τὰ πολύτιμα κοσμήματα εἶχον λόγον ὑπάρξεως, ἡ δὲ Ἑλλάς, ἐπωφελομένη πλάνης τινὰς τῆς Ἀνατολῆς, ἐτόλμησε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο λεπτόν καὶ δυσχερές τοῦτο πρόβλημα, τὴν διὰ τεχνικῶν δηλαδὴ στολισμάτων ἐπικόσμησιν τοῦ ἀριστουργήματος τῆς φύσεως, τοῦ ζωντανοῦ σώματος ὡραίας γυναικὸς Ἀλλ' εἰς τὰ ψυχράμας κλίματα καὶ μὲ τὰς ιδέας τῆς χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης καὶ μετριότητος τὰ τοιαῦτα κοσμήματα οὐδένα πλέον ἔχουσι λόγον. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἡσθάνθησαν πάντοτε πρὸς τὰ προσκολλημένα ἐκεῖνα ὄχι ὀλίγην ἀντιπάθειαν. Καὶ τί προσθέτου; διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὰ κρεμάσματα ἐκεῖνα τῶν ἀγρίων, τὰ βεδουινικὰ ἐκεῖνα στολισματα, εἰς τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον τῶν δυντὶ ἀξίζει, εἰς τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ βλέμματος. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀκακία εἶναι ποτε δυνατόν νὰ ἐκφρασθῶσι διὰ κοσμημάτων; Εὐρέθη ποτὲ κοσμημα διὰ τοὺς ὀφθαλμούς; Ὑπάρχει βέβαια ὁ ἀποτρόπαιος σπουδαῖς, ἀλλὰ ποῖα γυνὴ σεβομένη ἐκὺν τὴν μετεχειρίσθη; Εἶναι φρικώδης ἰδέα νὰ βάφονται αἱ χρυσαῖ στήλιδες τῆς οὐρανίας Ἱερουσαλὴμ. νὰ μολύνηται τὸ στόμιον τῆς ἱερᾶς κρήνης εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας διακρίνομεν τὸν θεὸν καὶ τὸν παράδεισον. Καὶ αὐτὸ τὸ χρώμα, ἀκόμη, ὅταν τίθεται εἰς τὴν ὑπερσίαν οὕτως εἰπεῖν τῆς καλλονῆς, διὰ νὰ ἐκφράσῃ ὅλην μου τὴν ἰδέαν, μ' ἐνοχλεῖ καὶ μὲ ταράττει. Ἀρεῖ τὸ λευκὸν καὶ τὸ μαῦρον ταῦτα τὰ δύο, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καλλώπισμα, ἀφίνουσι τόπον εἰς τὰ ὄνειρα τοῦ ἐρῶντος καὶ κεκαλυμμένου σώματος... »

ΑΘΗΝΑΙ

ΥΠΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΠΑΝΔΩΝΗ

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

Σύγγραμμα κατὰ τεύχη ἐκδοδόμενον καὶ περιέχον περιγραφὴν χωρογραφικὴν, ἱστορικὴν, κοινωνικὴν, ἥτοι πλήρες ὁδοπορικόν.

Ἐκαστον τεύχος ἐξ ἑνὸς ἢ δύο τυπογραφ. φύλλων, πινάκων, εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ, ἰδίαις χρωματιστῆς εἰκόνας καὶ παντοειδῶν κοσμημάτων τιμᾶται:

Ἐν Ἀθήναις δρ. 1. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 1, 10. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 1.

Ἐξεδόθησαν 3 τεύχη περιέχοντα τὸ χωρογραφικὸν διάγραμμα τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Ἀττ. Μηλιαράκη. Τὰ 3 προσεχῇ φυλλάδια θὰ περιλάβωσι τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Φάλληρον, ὡς ἐπινεῖα τῶν Ἀθηῶν ὑπὸ Ἰακ. Δριγάτην.

Τὰ ἐκδοθέντα τεύχη δύναται οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἑστίας νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τοῦ Γραφείου αὐτῆς ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον.